

Sygn. akt III KO 78/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 6 września 2018 r.,

wniosku **W. R.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IV K [...],

zakończoną prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia

30 września 2009 r., sygn. akt II AKa [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej

bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek W. R. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa [...]. W uzasadnieniu wnioskodawca po raz kolejny zakwestionował przeprowadzoną ocenę dowodów, podnosząc, że w aktach sprawy znajdują się dowody, w tym powoływane we wcześniejszych wnioskach zeznania świadków oraz fragmenty listu M. Ś., które wskazują, że zarzucany mu czyn został popełniony przez P. G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo W. R. zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa [...]. Z uwagi na treść tego pisma oraz dane

zawarte w aktach spraw III KO 97/10, III KO 14/11, III KO 22/12, III KO 26/14, III KO 52/14, III KO 8/15, III KO 75/15, III KO 12/17 oraz III KO 6/18 Sądu Najwyższego konieczne stało się skorzystanie z instytucji ujętej w treści art. 545 § 3 k.p.k. Otóż przedmiotowy wniosek, stanowiący de facto powielenie licznych składanych i rozpoznanych uprzednio wniosków o wznowienie postępowania, po raz kolejny sprowadza się do kwestionowania oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych, ich wykorzystania i zanegowania swego sprawstwa w odniesieniu do przypisanego czynu. Należy zatem przypomnieć, że w postępowaniu wznowieniowym niedopuszczalne jest ponowne analizowanie dowodów, które były już przedmiotem oceny w postępowaniu jurysdykcyjnym. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. przewidujący jedną z podstaw wznowienia postępowania nakazuje badać czy dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo, że wydany w tej sprawie wyrok obarczony jest konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi określonymi w art. 540 § 1 pkt 2 lit a-c k.p.k. Takich dowodów autor wniosku nie wskazuje, natomiast w piśmie z dnia 25 czerwca 2018 r. nawiązuje do opinii Pracowni Genetyki Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej [...] w G. z dnia 24 lipca 2006 r. (k. 401 – 445), którą Sąd Okręgowy w G. ujawnił na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2008 r. (k. 924v) i brał pod uwagę przy wyrokowaniu. Nadto polemizując w swoim wniosku o wznowienie postępowania z ustaleniami Sądów obu instancji akcentuje wiodącą rolę w całym zdarzeniu P. G. Rozważania te pozostają jednak poza obszarem zagadnień, analizowanych w postępowaniu wznowieniowym, w którym nie dokonuje się kontroli instancyjnej objętego wnioskiem orzeczenia, lecz bada zasadność podstaw do wznowienia postępowania powołanych przez wnioskodawcę. W swoim wniosku jego autor nie wykazał również, w rozumieniu art. 541 k.p.k., że w związku z postępowaniem karnym prowadzonym przeciwko W. R. dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (w art. 540 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca

lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony obecnie przez skazanego W. R. Wnosząc o wznowienie postępowania skazany odwołuje się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane w toku poprzednich postępowań o wznowienie. Stały się one przedmiotem analizy wyznaczonych wówczas skazanemu obrońców z urzędu, którzy złożyli – na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. – jednoznaczne opinie o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania (sprawy o sygn. akt III KO 14/11 oraz III KO 22/12). W kolejnych sprawach odmówiono przyjęcia wniosków wobec nie usunięcia przez skazanego braków formalnych. Zdaniem Sądu Najwyższego taki sposób zakończenia poprzednich postępowań o wznowienie mieści się w pojęciu „rozpoznawanie”, o jakim mowa w powołanym wyżej art. 545 § 3 k.p.k. Badanie sprawy pod kątem możliwości sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez wyznaczonego dla wnioskodawcy obrońcę z urzędu jest przecież częścią rozpoznania takiego wniosku mającą na celu analizę okoliczności powoływanych w osobistym wniosku skazanego, w kontekście określonych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowienia postępowania. Stwierdzenie braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie przez podmiot profesjonalny, jakim jest obrońca wyznaczony do dokonania czynności wymienionych w art. 84 § 3 k.p.k., zamyka więc postępowanie w tym przedmiocie, które może być kontynuowane lub rozpocząć się na nowo m.in. w wypadku pojawienia się nowych faktów lub dowodów dotychczas nieznanych wskazujących na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze i złożenia wniosku o wznowienie przez podmioty kwalifikowane prawniczo. Na takie nowe okoliczności skazany W. R. we wniosku obecnie złożonym, jak to zauważono wyżej, nie wskazuje.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.

